

„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól”

Kárpátalján mindennap az égre tekintve sutogják az emberek ezt az ígét, melyet Pál apostol jegyzett fel.

A nyári áramkimaradások és az erőszakos besorolások után úgy éreztük, valamennyire enyhült a helyzet. Csendesek lettek az utcák, bátrabban mozogtak a férfiak. Ám ez csak vihar előtti csendnek bizonyult. Igaz, jelenleg nincsenek tervezett áramkimaradások, de a katonaköteles korú férfiakra egyre nagyobb nyomás nehezedik. Az ukrán államelnök elrendelte a hadkötelezettség alsó korhatárának lecsökkentését, eltöröltette a mozgósítás alóli mentességet az orvosok, tanárok, köztisztviselők, sofőrök esetében, mert 600 000 katonára van még szüksége az államnak, hogy folytathassa a háborút. Minden település félti az itthon maradt férfiakat. Ha valahol a területi toborzói hivatal „emberhalásza” ellen kivonulnak tiltakozni, ott azonnal minden tüntető adatait jegyzőkönyvbe veszik, és bírósági eljárást indítanak ellene. Rögtön elfojtják az ellenvéleményt, példát statuálva, nehogy a nép fellázadjon a hadsereg ellen. Ezzel kell sajnos együtt élnünk.

Az iskolákban sok helyütt szombatonként is folyik az oktatás, azért, hogy hosszabb lehessen a téli vakáció, mert nem lesz mivel fűteni. Egyre több üzlet, vegyesbolt, sőt gyógyszertár is bezár, mert veszteségesek. A dolgozó nép nem tud előre tervezni, mindig csak az adott napot igyekszik túlélni. Az emberek elfáradtak, elfásultak. Amikor az utcán megszólalnak a légiriadó szirénái, már senki sem szalad az óvóhelyre, az emberek egyszerűen szomorú szemekkel folytatják napi teendőiket.

És ami a kárpátaljai magyarságot érinti? Nos, az szívbemarkoló. Sokkal több razziaát tart a hadsereget képviselő hadkiegészítő központ a többségében magyar településeken, mint bárhol máshol. Egy-egy helységen belül utcákat zárnak le, és úgy gyűjtik be, akit „kell”. De nem adjuk fel. Minden külföldi magyar olyan, mint a katicabogár

a gyermekdalban: „Sós kútba tesznek, / Onnan is kivesznek”. Elyomás alatt is, de élünk! Élünk és cselekszünk! Minden korlátozás és megszorítás ellenére a magyar tannyelvű iskolákban megemlékezünk a márciusi ifjakról, Arad hőseiről, hagyományos szüreti bált tartunk, karácsonyi betlehemes találkozót szervezünk... Lehet, hogy nem hangos médiahíreszteléssel, de a magyarokta települések igyekeznek megtartani nemzeti értékeinket, kultúránkat, tanítani történelmünket és továbbörökíteni mindazt, ami arra érdemes. Szinte mindenhol igénylik a találkozót, a jó beszélgetéseket, az irodalmi esteket. Olykor egy-egy ilyen csendes rendezvényen meg-megjelennek nem magyar nemzetiségű személyek is, mert ők is szeretnének egy kis figyelmet, érezni egy közösség erejét, szeretetét. A nép békét szeretne, egyre kevesebb lelkiereje marad a szenvedés elviseléséhez. Az ország eladósodott, az embereknek (nemzetiségtől függetlenül) nincs jövőképük.

A háború időszaka nem csak szomorúsággal van tele. Egy felmérés adatai szerint 2024-ben csak a Nagyszőlősi járásban 652 gyermek született. Ez mindenképpen egy olyan reménykeltő folyamat, amely arra enged következtetni, lesz jövő, csak tenni kell érte. A magyar tannyelvű oktatási intézmények (óvodák, iskolák, líceumok, gimnáziumok és főiskola) úgy fonódnak össze, mint a kosár vesszői, igyekeznek olyan közösségeket kovácsolni, amelyek erős egységet alkotnak.

Továbbra is működnek tehetséggondozó foglalkozások, felzárkóztató programok, tanulmányi versenyek és szórakoztató táborok. Az erő nem az ütésben rejlik, hanem az összefogásban. Kárpátalján, míg csak lehet, megmentjük és megőrizzük nemzeti örökségünket. Reméljük, hogy a reánk váró tél végre pontot tesz az elmúlt közel három év háborús eseményeire, és végre helyreáll a béke egész Európában. Isten minket úgy segíljen!